

krav, som fremsættes af nogen, der ikke har været sigtet. Denne bestemmelse svarer til § 1018 h, 2. pkt., i mindretallets udkast, der dog kun omfatter de særlige tilfælde, hvor erstatningskravet rejses på grundlag af dansk rets almindelige erstatningsregler. Efter lovforslaget omfatter bestemmelsen imidlertid alle erstatningskrav, der fremsættes af personer, der ikke har været sigtet.

Ifølge *stk. 4* skal sagen behandles i strafferetsplejens former. I modsætning til udvalgets udkast skal der efter forslaget medvirke domsmænd, medmindre erstatningskravet udspringer af en politisag eller en sag, der er afgjort i retten uden medvirken af nævninger eller domsmænd, jfr. de almindelige bemærkninger IV. B. 2. Der skal således ikke medvirke domsmænd, hvis erstatningskravet udspringer af en sag, der er blevet fremmet som tilståelses sag i medfør af § 925 og som alene har været behandlet i underretten. For så vidt angår færdsels sager, skal der herefter kun medvirke domsmænd, hvis sagen angår et forhold, hvor der opstår spørgsmål om ubetinget frakendelse af førerretten, jfr. færdselslovens § 119, stk. 3.

I de tilfælde, hvor erstatningskravet udspringer af, at den erstatningssøgende er blevet fri fundet, bør erstatningskravet så vidt muligt behandles under medvirken af de domsmænd, som har deltaget i underrettens behandling af straffesagen.

Til § 1018 g.

Bestemmelsen, der svarer til § 1018 f i udvalgets udkast og den gældende § 1018 e, henviser til de almindelige regler om succession i erstatningskrav. For så vidt angår krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade drejer det sig om ikrafttrædelseslovens § 15, stk. 4. I forhold til denne bestemmelse præciseres, at successionen i godtgørelseskravene indtræder, når den erstatningssøgende har fremsat kravet over for anklagemyndigheden i overensstemmelse med forslagets § 1018 e.

Til § 1018 h.

Bestemmelsen svarer til § 1018 g i udvalgets forslag. Bestemmelsen, som er ny, er medtaget, fordi det må anses for rimeligt, at den fremgangsmåde, som anvendes ved behandlingen af erstatningskrav på grundlag af de særlige ansvarsgrundlag efter forslagets § 1018 a-d, efter begæring også kan finde anvendelse, hvor der rejses erstatningskrav alene for en ulovlig embedshandling inden for strafferetsplejen, som kan lægges vedkommende tjenestemand eller myndighed til last. Bestemmelsen må blandt andet ses på bag-

grund af forslaget om ophævelse af den gældende § 1018 a om erstatning for ulovlig frihedsberøvelse.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til strafferetsplejeudvalgets udkast, jfr. betænkning nr. 801/1977, side 57.

Efter den gældende § 133 kan der kun gives erstatning for økonomisk tab. Ved forslagets bestemmelse skabes hjemmel for at yde godtgørelse for ikke-økonomisk skade også ved uberettiget inddragelse eller frakendelse af førerretten. Om baggrunden for bestemmelsen henvises i øvrigt til betænkningen side 57.

Hovedsynspunktet er, at inddragelsen og frakendelse af førerretten bør danne grundlag for erstatning efter de samme regler som andre straffeprocessuelle indgreb eller strafferetlige foranstaltninger af ikke-frihedsberøvende karakter. Denne ordning kunne formelt etableres blot ved at ophæve de særlige erstatningsbestemmelser i færdselsloven. Lovforslaget vedrørende retsplejelovens kapitel 93 a om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning omfatter efter sin ordlyd alle indgreb og foranstaltninger, der sker i forbindelse med strafeforfølgning, også sådanne der er hjemlet i særlovgivningen. Da der imidlertid findes erstatningsbestemmelser i den gældende færdselslov, finder udvalget det mest oplysende og hensigtsmæssigt til forebyggelse af misforståelser at bevare en regel i færdselsloven i form af en henvisningsbestemmelse til retsplejeloven.

Herved overføres det differentierede ansvarsgrundlag, således at erstatning for uforskyldt inddragelse er undergivet den fakultative bestemmelse og den supplerende billighedsregel, jfr. forslagets § 1018 b, jfr. § 1018 a, stk. 2, mens frakendelse af førerretten giver adgang til erstatning efter den obligatoriske regel i udkastets § 1018 d. For så vidt angår frakendelse, er der tale om en ændring i forhold til den gældende - fakultative - bestemmelse i færdselslovens § 133, stk. 1. Dette gælder også i henseende til betinget frakendelse (jfr. § 133, stk. 2). I disse tilfælde vil der dog kun undtagelsesvis være påført en skade af ikke-økonomisk art, og retstilstanden vil derfor i praksis næppe adskille sig væsentligt fra den nuværende.

Den erstatningssøgendes egen foranledning af inddragelsen eller frakendelsen, jfr. forslagets §§ 1018 b og 1018 d, jfr. § 1018 a, stk. 3, vil som hidtil kunne nedsætte eller udelukke erstatning. Derimod kan en eventuel formodning om den erstatningssøgendes skyld i den forseelse, der gav anledning til inddragelsen eller frakendelsen, ikke tages i betragtning efter den foreslåede regel.